

en sevdiğim gün

Günlerden perşembeydi. Öyleydi, eminim. Okulda perşembe günleri öğle yemeğinde döner veriyorlar. Döner, en sevdiğim yemek... En sevdiğim yemeği henüz bitirmiş, biraz daha yiyebilir miyim diye bakınıyordum ki, omuzuma bir el dokundu. Kıpırmızı ojeli tırnakları olan bir el.

“Tibet, benim odama gelir misin biraz sonra?”

Dönüp baktım –Hayır dönüp bakmadım, bu sesi dünyanın öteki ucunda bile olsa tanırım. Mandolin sesi gibi incecik, müzikli bir ses.

Evet, dünyalar kadar güzel rehber öğretmen!
“Gelirim,” dedim ve gittim.

Odasına girdiğimde, masasında oturmuş, telefonla konuşuyordu. Beni görünce, karşısındaki şık deri koltuğa oturmamı işaret etti. Oturdum.

Oturdum ve odayı incelemeye koyuldum.

İyi döşenmiş, temiz ve düzenli, büyükçe bir oda. Duvarlar beyaz, masa ve diğer mobilyalar siyah. Çalışma masasının üstünde telefon ve bilgisayar. Onların bitişiğinde bir resim çerçevesi ve bu çerçevenin içinden gülümseyen iki sevimli kedi. Masanın arkasında, öğretmenin diploması çerçevede asılı. Diplomanın sol üst köşesine fotoğrafını yapıştırmışlar –Öyle güzel görünüyor ki...

Duvarda başka resimler de var, çirkin mirkin şeyler! Neden asmış öğretmen onları sanki? Kâğıtların altına, resimden de büyük imzalar atılmış, ünlü ressamlarınkı gibi. İmzalar da imza olsa, kargacık burgacık isimler...

Ben resimlere bakarken, öğretmen de bana bakıyordu. Bir ara ahizeyi eliyle kapattı ve fısıldadı: “Konuşmam şimdi bitiyor.”

Telefonu kapatınca, gelip karşıma oturdu. Bacak bacak üstüne attı, sarı saçlarını arkaya doğru savurdu ve o yemyeşil gözlerini gözlerimin içine dikti. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Benden ne istiyor?

Uzandı, sargılı sağ elimin üstüne elini koydu, pıt pıt dokundu. Okşar gibi.

Okşar gibi bir sesle, “Geçmiş olsun,” dedikten sonra, az önce bakıp durduğum resimleri (*Öğrencilerininmiş!*) beğenip beğenmediğimi sordu.

Elimle –sargılı elimle– “eh işte” işareti yaptım.

Elimin üstüne bir pıt pıt daha. Sonra... gülümseyerek gözlerimin içine uzun uzun baktı ve benimle konuşmak istediğini söyledi.

Olur.

Gözlerini gözlerimden çekmeden konuştu, konuştu, konuştu...

Ne söylediğini pek anımsamıyorum. Arada sorular sordu. Neydi, onlar da aklımda kalmadı. Şu soruyu anımsıyorum yalnızca:

“Hayatta en çok kimi seviyorsun, Tibet?”

“Köpeğimi... Değerli’yi,” dedim ona.

Ve... bunu söyler söylemez pişman oldum. Annemle babam duysalar ne kadar çok üzülürler.

Annemle babam duyacak mı? Sordum.

“Seninle paylaştığım her şey ikimizin arasında kalacak, endişelenme lütfen,” dedi.

Bunu söylerken öyle içtendi ki, rahatlayıverdim.

“En iyi arkadaşınla... köpeğinle yani, konuştuğun oldu mu hiç?”

“Olmadı,” dedim.

“Denemek ister miydin?”

“Denerim belki... bir gün...”

“Ama, gördüğüm kadarıyla konuşmayı pek sevmiyorsun.”

“Sevmiyorum.”

“O zaman... şöyle bir şey yapsak,” deyip gülümsedi, yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı.

Öyle güzel parlıyordu ki gözleri!

Ve öyle güzel parlıyordu ki dişleri!

Ve öylesine beyazdı ki! Diş macunu reklamlarındaki kadar beyaz dişler –hatta onlardan bile beyaz...

Beyaz dişler konuşuyordu: “Konuşmayı sevmiyorsan... yazabilirsin; köpeğinle konuşmalarını, istediğin her şeyi. Ne dersin?”

“Yazamam! Yazmayı sevmiyorum.”

“Öyle olduğunu sanmıyorum! Öğretmenin bana senin kompozisyon ödevlerini gösterdi. Bazıları ödül bile almış. Nasreddin Hoca’yla ilgili yazın, örneğin. Modern bir Nasreddin Hoca modeli yaratmışsın. Banka kartı, cep telefonu kullanan, bilgisayar oyunlarına bayılan, bisiklete binen... Müthiş bir hayal gücü. Öğretmenin senin ileride iyi bir yazar olabileceğini düşünüyor. Yazdıklarını görünce, ben de aynı kaniyaya vardım.”

“...”

“Yazabilirsin... belki, okullar kapanana kadar. Hepi topu iki ay. Çok kısa bir zaman... seni yormaz, ne dersin?”

Yazar? Ben yazar mıyım? Hı!

Bak sen şu işe! Yıllarca, kocaman (*daha sünnet bile olmamış*) şişko bir çocuk olarak ortalarda dolaş dur, kimse sana pas vermesin, sonra bir gün, güzel bir öğretmen senin yazar olduğunu ortaya çıkarsın!

“Ne dersin, Tibet, bunu yapabilir misin?”

“Yapabilirim, öğretmenim.”

Ojesinin rengindeki dudakları kıpırdadı; diş macunu renkli dişleri gözükte yeniden ve hep birlikte gülümsediler. Öyle güzel gülümseme görmedim hayatımda!

Koltuğunu gıcirt diye kıpırdatıp benimkine yaklaştırdı, bana doğru eğildi ve gözlerimin içine içine baktı.

Ahh! Ne güzel bir koku sürmüş bu öğretmen! Annem de bu kokudan sürse keşke...

“Emindim! Çaba göstereceğinden emindim,” dedi öğretmen.

Çaba göstereceğim elbette, neden göstermeyeyim? Hele, bu kadar güzel koku sürmüş, böyle güzel gülümseyen bir öğretmenin isteği yapılmaz mı? Üstelik, şu koskocaman dünyada, benim yazar olabileceğime yürekten inanan bir insan o.

“Tibet, köpeğine yazacağı mektupları benimle paylaşmaya ne dersin?”

“İyi olur,” dedim.

“Her hafta bir yazı, yani Değerli’ye yazdığın mektubu bana getirmeni istesem, çok şey istemiş olur muyum?”

Evet, çok şey istemiş olursunuz, öğretmenim. O kadar kısa zamanda yazamam.

Bunu ona söyleyemedim. Hâlâ öyle güzel gülümsüyordu ki, yapamadım. Başımı salladım.

“Öyleyse, pazartesiye görüşüyoruz,” dedi.

Evet anlamında başımı salladım.

Odadan çıkarken, kırmızı ojeli eller bana, “Hoşça kal!” diyordu.

Diş macunu renkli dişler gülümsüyordu.

YAZARLAR AĞLAR Mİ?

İşte, her şey o perşembe, o odada başladı.

O perşembe... yazar olduğum gün.

Odaya girmeden önce zavallı, şişko bir çocuk-
tum, odanın kapısından dışarı çıktığımda bir yazar-
dım. (*Şişko bir yazar, ne yazık ki!*)

Bir öğretmenin bir günde yazar yaptığı biri.

Pekiii... Beni yazar yapan kişinin adı?

İşte, bunu öğrenme zamanı gelmişti. Dışarı çık-
tığımda kapının üstündeki tabelada okudum adını:
Psikolog – Rehber Öğretmen – EDA ÇALIŞKAN.